

Det, der bestaar

Peters første Brev.

Kap. 2, 11—12: I elskede! jeg formaner eder som fremmede og Ublændinge til at afholde eder fra lødelige Lyfter, som jo føre Krig imod Sjælen, saa I føre en god Bændel iblandt Hedningerne, for at de paa Grund af de gode Gerninger, som de faa at se, funde prijse Gud paa Besøggelsens Dag for det, som de bagtale eder for som Ugerningsmænd.

God Bændel iblandt Hedningerne. De anførte to Vers begynder et nyt Afsnit i Brevet og danner Indledning til en Række Formaning angaaende Grundforhold i Samfundslivet (Kap. 2, 11—4, 6).

Apostelen forudsiger Tiltalen "I elskede!" for sine Formaning. Det er kloget gjort; thi efter en saadan Tiltale finder det, han vil sige, lettere Indgang. Men de tiltalte var sikkert ogsaa elskede; Gud elskede dem, og Apostelen elskede dem, og naar den kærlige Tiltale er sand, saa er Klogskaben i at bruge den vel anvendt.

"Jeg formaner eder som fremmede og Ublændinge" — hvad der end skal lægges i dette Udtryk, saa skal det sige saa meget, at de maa huse paa, at de ikke er af samme Folk eller Race som dem, de lever iblandt. Det er det væsentlige. De er Ublændinge i denne Verden. Deres rette Hjem er herovertil.

Til at afholde eder fra lødelige Lyfter — hvad tænker Apostelen paa ved "lødelige Lyfter? Det er først de sanfslige Lyfter som Utugt, Fraaferi og Druffenskab. Men lad os her henvise til, hvad Paulus skriver, Gal. 5, 19—21: "Kødets Gerninger ere aabenbare, saafom: Utugt, Urenhed, Uterlighed, Afgudsdyrkelse, Rolddom, Sjendsfaber, Riv, Vid, Hidighed, Haanfer, Uæderagt, Partier, Avind, Druffenskab, Svier og deslige."

Ved lødelige Lyfter tænkes der altsaa ikke blot paa sanfslige Lyfter, men ogsaa paa alle de selvslige Lyfter, hvad det efterfølgende klart nok viser, hvor det selvslige imbedegaaes i de forskellige Forhold. Der siges saa om de lødelige Lyfter, at "de føre Krig imod Sjælen." Det er altsaa først og fremmest af Hensyn til deres eget fande Vel, de bør afholde sig fra lødelige Lyfter.

Hvor ofte har Sandheden af dette Ord dog ikke bekræftet sig, at lødelige Lyfter fører Krig imod Sjælen, imod Menneskets virkelige fande Vel!

At følge lødelige Lyfter har ført Tusinder og atter Tusinder af Mennesker til baade legemlig og aandelig, baade timelig og evig Fordærvelse.

Lad os nok en Gang minde, at Apostelen skriver til "udvalgte" og "gensøgte" Mennesker, men han anser dem derfor ingenlunde for høvet over Fristelser til at følge lødelige Lyfter.

"Saa at I føre en god Bændel iblandt Hedningerne". Afholdelsen fra Kødets de sanfslige og selvslige Lyfter fører til god Bændel. Det vil sige, at naar et Menneske ikke længere lader sig drive af sanfslige og selvslige Motiver, saa kommer det af, at en bedre Mand har faaet Magt i ham.

Dog det er værd at lægge Mærke til, at de Motiver, Kristendommen fører med sig, de fører til "god Bændel", en Bændel, en Livsførelse, som ikke er i Krig imod Sjælen, men stemmer med Sjælens fande Vel, og som tillige viser sig god selv iblandt Hedningerne.

En Kristendom ude iblandt Hedningerne, som ikke viser sig i god Bændel, vil Hedningerne ingen Agtelse vise. De er sig bevidste, at deres Bændel ikke er god, saa de fordrer, at en Forlyndelse, der giver sig ud for at bringe evig Frelse, den maa i det mindste vise sig i god Bændel.

Saadan var det i Begyndelsen, saadan har det været ned igennem Tiderne, saadan er det endnu og vil det bedst være.

"De gode Gerninger, som de faa at se". Jesus sagde jo selv til sine Disciple: "Lader saaledes eders Lys skinne for Menneskene,

at de se eders gode Gerninger og ære eders Fader, som er i Himlene" (Mt. 5, 16).

Her i Peters Brev siges, at Hedningerne paa Grund af de gode Gerninger, som de faa at se, kan prijse Gud paa Besøggelsens Dag.

Tanken er sikkert den, at der kan komme en Besøggelses Dag for dem, der endnu er Hedninger; om de da har set gode Gerninger og god Bændel hos de Kristne, hvem de endog bagtalte som Ugerningsmænd eller som Mænd, de skyldte for at gøre ondt, saa kan det blive til Velsignelse for dem paa en saadan Dag.

Altsaa: Afholdenhed fra lødelige Lyfter er først og fremmest en fand Velsignelse for Mennesket selv; det modsatte vil føre Krig imod og dræbe Sjælen. En god Bændel iblandt Hedninger (og nu kan vi sige iblandt Verdens Børn) er gode Gerninger er ikke blot en fand Velsignelse for Gerningens Øger, men de kan blive til Velsignelse for mangen en, vi ikke engang tænker paa — paa hans Besøggelses Dag.

Vink for Gennemlæsning af Bibelen.

Af G. B. C.

Johannes's første Brev.

Dette Brev er navnsløst, idet ingen Hentydning gives os om, hvem der er Forfatter til Brevet, ej heller, til hvem det er skrevet. Men Kirkefædrene afslægger dog det enstemmige Vidnesbyrd, at det er Apostelen Johannes, den fannne, som har skrevet de to følgende fmaa Breve, Evangeliet og Aabenbaringen.

Znidlerlid stemmer dog de indre Vidnesbyrd for (i de Skrifter, som bærer Johannes's Navn), at kun han kan være Forfatteren. I ganske færlig Grad gælder det Evangeliet og Brevene. Vaade Indhold, Form, And og Tone rber, at det er den fannne Forfatter.

Det første Brev antyder heller ikke nogen befient Væfreteds. Det er derfor ganske naturligt at antage, at Brevet er en Art af — Rundskrivelse til alle de lilleasiatife Menigheder.

Vi erindrer fra Indledningen til Johannevangeliet, at Apostelen, ifølge Kirkefædrenes Vidnesbyrd, ledede ud fra Efejus Menigheder i Lilleasien.

Stedet, hvor Brevet er skrevet, er derfor efter al Sandsynlighed Efejus.

Hvad Affattelsestid af vort Brev angaar, da maa den føres hen til Slutningen af det første Aarhundrede. Altsaa et af de allerfæneste apofiolifke Skrifter. Der kan i al Fald ingen Tvivl være om, at Brevet er skrevet en rum Tid efter Jerusalems Undergang; thi Forfællen eller Modfætningen mellem Jødekriftnene og Hedningekriftnene hører vi ikke mere om.

Paa den anden Side mærker vi, at en ny Fare truer Menigheden. Den faaaltde Gnostifisme eller Nationalisme, den Hovedfjende, der bestandig ned igennem Tiderne angriber Jesus Kristus's Gudmennefket og Bibelen som ufejlbartlig guddommeligt Aabenbaring.

I Slutningen af Johannes's Beveaar var denne Branglære ved at trænge ind i de apofiolifke Menigheder.

Spilken Raade, at Herren bevaarede sin tro Tjener Johannes til Væfempelse af dette Rætkeri. Hovedsjemedet med vort Brev er at gendrive denne antikrifstelige Branglære, at styrke og befæfte Menighederne i "den rene Være" og "funde Tro" paa Kristi Person og Gerning, hans guddommelige og menneskelige Natur, samt hans Forsoningsbd for Verdens Synd og Etyld.

Men denne Belæring i Brevet er ikke en tør Bevifførelse, men en inderlig, hjertevarm Undervisning — baaren af den sunneste Midhedens Mand og dog med en helleg Alvor.

Johannes er bleven kaldt Kærlighedens Apostel og det med Rette, hvis man da fortaar ved Kærlighed — "den hellige Kærlighed."

Vi huffer, at Johannes og hans Broder ved en Kærlighed fik Navnet "Lordenfønner". Hvor det på-

fer; thi næppe har nogen fat Stellet stærkere end netop Johannes; thi det er i vort Brev, at vi har faadanne Udtryk, som f. Eks. "Guds Børn" og "Djævelens Børn", Lys og Mørke, Tro og Vantrø o. f. v.

Med Hensyn til Inddelingen af Brevet gives her følgende Vink. Foruden Indledningen til Brevet Kap. 1, 1—4 falder Brevet i følgende fem Afsnit:

1. Kap. 1, 5—2, 11. Grundtanke: Gud er det fuldkomne Lys — vandrør derfor i Lyset.

2. Kap. 2, 12—17. Guds Kærlighed kan ikke forenes med Verdens Kærlighed.

3. Kap. 2, 18—3, 24. Jesus er Kristus — Grundvolden til Sællighed. — Ved Troen paa ham fik de Helligaandens "Salvelse" og fik paatrykt som Grundpræg paa Troeslivet — Broderkærligheden.

4. Kap. 4. En Formaning til at prøve Månderne, om de hører til Sandhedens eller Vildfarelsens Mand.

5. Kap. 5. Troen er Sejersmagten og Kraften, der giver Frimodighed til at bede med Vished og vente Vanshørelse.

Endvidere skal fremhæves, som Vink for Læerne, tre herlige Ting:

a. At Jesus er en historifk Personlighed (Kap. 1, 1—4). "Vi har set ham — vi har hørt ham — vi har befuet ham — vore Hænder har følt paa ham." Stærkere Vidnesbyrd funde Johannes og de andre Apofile ikke aflægge mod Branglærens Løgne om en Etkrifstus.

Læser! Er Jesus Kristus dig en virkelig Personlighed? Har du Samfund med ham og Faderen? (Vers 3). Er din Glæde i ham den fuldkomne Glæde?

b. Jesus Kristus er Verdens Forsoner. Spilket Godel Spilken Sællighed! Et Lys i denne Sag mærker vi os, (Kap. 2, 1—2), faalydende: "Mine Børn! dette skriver jeg til eder, for at I ikke skulle synde. Og dersom nogen synder, have vi en Talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige, og han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for hele Verdens."

c. Jesus Kristus er Verdens Frelfer. Denne vældige Sandhed er udtalt i følgende Ord: "Og vi have stuet og vidne, at Faderen har udfendt Sønnen til Frelfer for Verden." (Kap. 4, 14).

Vi flutter dette Brev med følgende Ord af Johannes: "Se, hvor stor en Kærlighed Faderen har givet os, at vi skulle kaldes Guds Børn; og vi ere det. Derfor fender Verden os ikke, fordi den ikke har kendt ham." (Kap. 3, 1).

"Derpaa kendte vi Kærligheden, at han har fat sit Liv til for os." (Kap. 4, 19).

"Vi elste, fordi han elskede os først." (Kap. 4, 19).

"Den, som har Sønnen, har Livet; den, som ikke har Guds Søn, har ikke Livet." (Kap. 5, 12).

"Og det er den Frimodighed, som vi have over for ham, at dersom vi bede om noget efter hans Villie, da hører han os." (Kap. 5, 14).

Johannes's andet Brev.

Det Legeme med mange Lemmer, men alle Lemmer have ikke den samme Gerning. Et faaabent Fingerpeg har vi i Romerbrevet Kap. 12, 4 og 1. Korintherbrev Kap. 12, 12. Her peges paa Enigheden og Mangfoldigheden — paa Tjenesten og Opgaven, som er henlagt til de enkelte Lemmer paa det ene Legeme; men trods Lemmernes Forfællighed saa hersker der Harmoni i Legemet, fordi Legemet udgør en Helhed.

Ja, saadan er jo Grundforholdet i "de helliges Samfund". Kristus er Hovedet, Menigheden Legemet og de enkelte Guds Folk er hver for sig Lemmer paa Kristi Legeme.

Dette Grundforhold er ogsaa til Stede i den hellige Skrift. Kun een Bibel, men mange Bøger (66), endnu flere Kap. (1189), ja, endnu mange flere Vers (31,173 Vers); men de udgør alle et stort Hele — en storfaet Tempelbygning af guddommeligt Konstruktør, fordi Helligaanden er Arkitekten. "De hellige Guds Mænd talte drevne af den Helligaand."

Derfor er det med de bibelste

Bøger som med Lemmerne paa Legemet — hver Bøg har mer eller mindre sin særlige Opgave at løse eller Mission at udøve. Saadan var det med de faaaltde fmaa profetifke Bøger, og saadan er det med de fmaa eller mindre Breve i det nye Testamente, f. Eks. Brevet til Filemon, Johannes's 1. og 2. Brev og Zuda Brev.

Men dette, at Brevene er fmaa eller korte, har intet at gøre med Hensyn til Indholdet.

De mindre som de store Breve er alle af Helligaanden beaaedede Skrifter og har saaledes Autoritet og Ufejlbarehedens Stempel paa sig.

"Skrifterne kan ikke roffes" gælder hele Bibelen.

Vi faa, at Johannes's første Brev var uden Forfatterens Navn.

Her i disse fmaa Breve falder Forfatteren sig en Vildt. Vort andet Brev begynder saaledes: "Den Vildt til den udvalgte Frue". Vildt betyder Forstander eller Leder. Men Forstander og Leder det var den Gerning, som Apostelen Johannes søede ud fra Efejus i maaft 30 Aar.

Naar Brevets Adresse lyder "til den udvalgte Frue", saa har to forskellige Anstuelser gjort sig gældende. Nogle har ment, at "den udvalgte Frue" var et billedligt Udtryk paa en Menighed, og man henvifer da til Vers 13, faalydende: "Din Søsters den udvalgte Børn bilser dig", altsaa en Art Genhilfen.

Andre har ment, at Brevet er rettet til en — kristelig Husmoder, som Johannes udtaler sin herfælige Glæde over, at hendes Børn vandrør i Sandheden.

Hvis denne Antagelse er rigtig, da er denne Apofelftrivelse eller dette lille Brev i Sandhed beundringseværdig. Det viser da, hvor betydningsfuld i Herrens Sjæle en — kristelig Moders Stilling og Opgave er, og med hvilket Alvor en Moder bør tage sig af sine Børns Vel for Lid og Evighed. Men Brevet viser ogsaa, hvilken Velsignelse Moderstillingen kan blive til i Hjemmet, Skolen, Menigheden, Kirken, Missionen og Staten. Brevet er saaledes en herlig Gave til den kristelige Kvinde og Moder.

Johannes's andet Brev kan des faaledes:

Kap. 1, 1—3 danner Indledningen. Det er en dejlig Silfen, en Silfen, der omfatter de store flangfulde Toner i Guds Menighed, nemlig: Sandhed, Raade, Varmhjertighed og Fred.

Brevet falder videre i to Afsnit.

1. Kap. 1, 4—6. Indholdet er en Hjertegæde over, at "Venerne" vandrør i Kærligheden og Sandheden.

2. Kap. 1, 7—11. Hovedtanken her er en alvorlig Advarsel mod at have noget Samdem med Branglæreren. Advarsel er skærpet ved Ordene: "Lager ikke saadanne til Guse og byder dem ikke velkommen." (Vers 10).

Vers 12—13 udgør en Slutningsbemærkning sammen med en Silfen.

Johannes's tredje Brev.

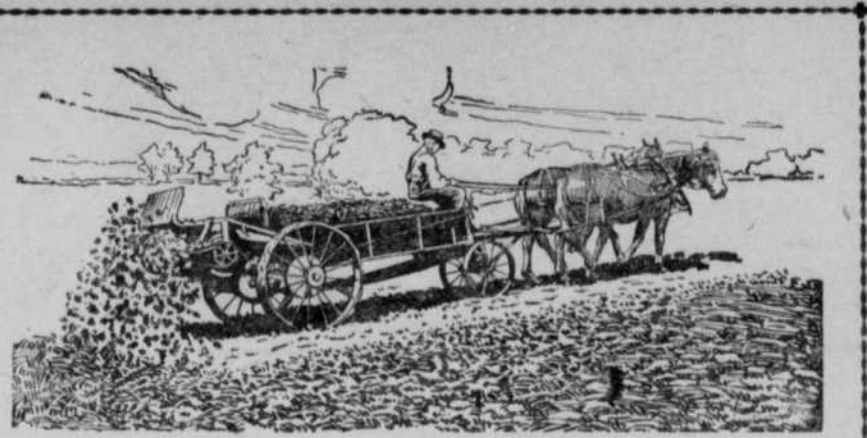
Det er med det tredje Brev som med det andet, Forfatteren angiver sig med Navnet "Vildt." Hele Oldfirlens Vidnesbyrd gaar dog enstemmigt ud paa, at det er Apostelen Johannes, som er Forfatteren ogsaa til dette Brev. Brevet selv, disse Indhold, Konstruktør, Mand og Art, bekræfter, at alle tre Breve har den samme Forfatter, nemlig: Apostelen Johannes.

Stedet, hvor dette lille, gribende Brev er skrevet, er efter al Sandsynlighed ogsaa Efejus. Og det er skrevet en rum Tid efter Jerusalems Ødelæggelse.

Brevet er skrevet eller adresseret til en Mand ved Navn Cajus, en ypperlig Mand i Guds Menighed; thi ikke mindre end fire Gange karakteriferer Johannes ham med Belegnelsen: "den elskede."

Hvor velsignet om der blev mange omkring i Menighederne, der tørstede efter, at blive et elsket Guds Barn i Stedet for at være en herfælig Diotrefes.

Vort lille Brev omfatter en Indledning og tre korte Afsnit.

Nr. 8 „Spiral Wire Spreader“.

DEN NYESTE OG BEDSTE SPREDER.

Vi har begyndt en ny Spreader — „Nr. 8 Spiral Wide“ og lagt den til vore tidligere „Low Corn King“, „Cloverleaf“ og „20th Century“.

Dersom De endnu ikke har haft Lejlighed til at gøre Dem fortrolig med alle de nye Forbedringer, saa skrev til os, og vi skal sætte Dem i Forbindelse med den nærmeste handlende, som fører vore Varer.

Den ny Nr. 8 „Spiral Wide“ Spreader er lige som alle de øvrige Spredere af vort Fabrikat let at trække, lav at læsse og bekvem at haantere. Den er bygget af Staal — helt igennem tilfredsstillende. Det vil betale sig for Dem at skrive efter Katalog. Skrev efter følgende Adresse:

INTERNATIONAL HARVESTER CO. OF AMERICA (Incorporated) Chicago U. S. A.

Advertisement for 'Easy to figure the Profits' featuring a man with a calculator and a list of products like '160 Acres Western Canada Free'.

Indledningen udgør Kap. 1, 1—2. Johannes hilser Cajus og ønsker, at det maa gaa ham vel til Legeme og Sjæl.

1. Kap. 1, 3—8 danner det første Afsnit. Vers 4 er et Udtryk for Indholdet af disse 6 Vers. Det lyder saaledes: "Jeg har ingen større Glæde end denne, at jeg hører, at mine Børn vandre i Sandheden, det er efter Herrens Ord; thi Herrens Ord er Sandheden i Verden."

Cajus fremhæves som en Mand, der vandrør i Sandheden (se Vers 3). Johannes roser ham for tre herlige Ting, for hans Trofasthed, Gæstfrihed og omfattende Missionærkærlighed. Spilken herlig Ros til Herrens Værel!

Læser! hvad kan Herren sige om dig?

2. Kap. 1, 9—12 omfatter det andet Afsnit.

Det indeholder en stærk Advarsel mod tre onde Ting, mod Egenkærlighed, Govmod og Herfælsøge. Diotrefes staar her, som et ondt Forbillede, til Advarsel for os, medens Dernetris staar som en dejlig Lype eller Forbillede paa — Kærlighed, Ydmyghed og det rette Tjenersind.

3. Kap. 1, 13—15 udgør Slutningsafsnittet. Heri udtales Gaaet om et snarligt Hensyn. Gensynet er altid en fann Glæde for Guds Folk; thi da nyder vi "de helliges Fællesskab."

Vi flutter disse Vink med Vers 15, faalydende: "Fred være med eder! Bemærne hilse dig. Hvis Venerne hør her!"

Tidernes Tegm.

Af G. B. Hansen.

Med Jerusalems Befrielse fra Tyrernes Herredømme nærmer Israels lange Nat sig sin Ende, og en ny Tids Morgenrøde er brudt frem.

Andre Folk har paadraget sig...